

Endelig kan jeg ikke lade være med at knytte et par bemærkninger til noget, som vistnok fru Anne Birgitte Lundholt sagde tidligere om udviklingsbistanden. Det er meget godt at sige alt det om det nære i den bilaterale indsats i dansk udviklingsbistand, og at vi forstår det bedre, osv., og at vi derfor skal vægte den bilaterale land til land-indsats i højere grad end hidtil. Men deroverfor står altså ønsket om at få løst nogle problemer, som man kun kan løse i fællesskab, og jeg har aldrig forstået, at det var imod konservativ eller anden borgerlig interesse, at man arbejder sammen internationalt. Det er en gang imellem svært at forstå, at ørkenproblemer, skovfældning og en række andre store globale problemer bedst skulle kunne løses af danske virksomheder på egen hånd og af dansk erhvervsliv, når det går ud og vogter egne interesser.

Jeg synes, det ville klæde også Det Konservative Folkeparti, at man erkendte, at det er meget godt en gang imellem at løfte i flok, også når det drejer sig om FN. Det ville også være godt, når man foreslår nedskæringer, at man melder ud med, hvad det drejer sig om, og ikke lader som om det kun drejer sig om en lille, tilfældig nedskæring, når det faktisk drejer sig om stort set at trække tæppet væk under FN's udviklingsbistand, sådan som det var tilfældet med det forslag, man kom med i efteråret.

Jeg vil dog godt slutte med det mere fordragelige tonefald og sige, at jeg synes, det er godt, vi har en overordnet holdning. Jeg synes stadig også, det er nødvendigt, at vi diskuterer detaljerne, og jeg tror, det i høj grad er nødvendigt, at vi får en folkelig deltagelse i debatten, og at den ikke bare foregår her i salen.

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Det er hr. Jørgen Estrups kommentar om den multilaterale bistand, der bringer mig på talerstolen.

Vi har bestemt ikke noget imod internationalt samarbejde, og det ved hr. Jørgen Estrup også udmærket godt. Men problemet med den internationale bistand er for det første, at Danmark er en så forholdsmæssigt stor bidragyder, hvis vi sammenligner med de øvrige lande. Jeg tror oven i købet, det var hr. Jørgen Estrup selv, der i sin ordførertale var inde på, at vi gang på gang har vedtaget målsætninger i FN-systemet, som går på, at også de øvrige lande skal op på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. Men så længe

det ikke er tilfældet, er Danmark alt andet lige forholdsmæssigt en alt for stor enkeltbidragyder.

Endelig er der en helt anden diskussion, når vi taler om multilateral bistand, og det er om bureaukratiet, der er forbundet med den multilaterale bistand. Det ønsker vi at bekæmpe, og efter vores opfattelse bekæmper man bedst bureaukratiet i bistandspolitikken, når man har bedre hånd i hanke med, hvad der egentlig foregår. Men det gør vi ikke ved at betale vores bidrag til internationale FN-organisationer; næh, det gør vi bedre ved selv at have hånd i hanke med bilaterale projekter, så det er vores politik.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Efter nogen overvejelse: Nej, hr. Estrups bemærkninger skal ikke få lov til at stå uimodsagt.

Jeg vil godt anbefale hr. Jørgen Estrup at læse Folketingets forhandlinger vedrørende indholdet af det, jeg rent faktisk sagde. Som det lød efter hr. Jørgen Estrups kommentar, var det endnu en gang en kommentar til, hvad man troede der blev sagt fra Det Konservative Folkepartis side, men ikke til, hvad der rent faktisk blev sagt fra Det Konservative Folkepartis side.

Vi sagde ikke, at vi ønsker, der ikke skal være multilateral bistand; men vi ønsker, at der skal være flere bidragydere til den, at den skal udøves effektivt og være til at kontrollere, og vi mener i øvrigt, at en større del af den danske bistand kan udnyttes meget mere effektivt bilateralt, også så længe det ser ud på internationalt plan, som det gør nu. Så endnu en gang til hr. Jørgen Estrup: Læs Folketingets forhandlinger, for så behøver jeg ikke at genoplæse hele min tale.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Det kan jeg da såmænd godt gøre, men jeg synes egentlig kun, jeg blev bekræftet i det, jeg mente at have hørt i første omgang.

Det, som åbenbart er udsagnet fra såvel fru Ulla Tørnæs som fru Anne Birgitte Lundholt, er, at man får mere ud af det – og jeg går ud fra, at det ikke kun er Danmark og danske virksomheder, der får mere ud af det, men at bistandsindsatsen får mere ud af det – hvis man satser mere på det bilaterale end på det multilaterale. Men det kræver jo en dokumentation, og det er